

det er som sagt ikke rigtigt. Indenrigsministeriet har erklæret, at det efter Omstændighederne ikke havde Noget at erindre imod, at den paagjældende Embedsmand entlediges paa Grund af Svagelighed med Pension efter Pensionsloven. Det er det, som er Tilfældet, (G. Winther: Maa jeg bede om Ordet!), og ikke, at Indenrigsministeriet har ladet sig bevæge ved „andre Omstændigheder“. Der har fra den paagjældende Embedsmands Side ikke foreligget Noget, som kunde bringe ham ind under Pensionslovens § 6, og der er ikke, trods de Oplysninger, som fra Justitsministeriet have været søgte, og om hvilke den ærede Rigsdagsmand har erkjendt, at de ere søgte med stor Omhyggelighed, fremkommet Noget, der kunde lede til at stemple den paagjældende Embedsmand som en saadan, der havde gjort sig skyldig i noget misligt Forhold. Der har været Tale om egenmægtig Afseer, om Langsomhed i at aflægge Regnskab og i at gjøre Indbetalinger, men ikke om noget misligt Forhold. Den Paagjældende er ikke bleven afstediget paa Grund af Mislighed; han er, efterat have søgt om Entledigelse, bleven afstediget paa Grund af Svagelighed, efterat der var fremkommen en Lægeattest, som viste, at hans Helbred var saa fuldstændig nedbrudt, at der ikke kunde være Tale om at beholde ham som Embedsmand, og efterat Skiftecommissionsen i Anledning af hans Ansøgning havde henvendt sig til Justitsministeriet med Anmodning om, at han snarest mulig maatte blive entlediget, fordi hans svækkede Helbred gjorde, at han ikke kunde varetage de Forretninger, som han havde at udføre.

Winther: Ja, saa er det aldeles falske Oplysninger, der her have foreligget Thinget, naar hvad den høitærede Justitsminister nu sagde er sandt. Der foreligger mig her Skrivelser, der ere veplede mellem de to Ministerier, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse det, hvortil jeg har støttet mig, og dersom altsaa det, jeg her har anført, er usandt, saa er det, fordi de Skrivelser, som jeg her holder i min Haand, og som ere gaaede mellem Justitsministeriet og Indenrigsministeriet, ere usande. Der staaer her i denne Skrivelse til Indenrigsministeriet, som er af 10de Juni 1861 —

og den ærede Formand tillader mig maastee at oplæse et Par Linier deraf, da det er absolut nødvendigt for at retfærdiggjøre mig for de Beskyldninger, der ere anførte mod mig af den ærede Minister — paa den tredje Side: „Det vil nemlig ikke kunne nægtes, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa antages at svække den Agtelse og Tillid, som er nødvendig for ham i hans Stilling som Embedsmand.“ Det forekommer mig, at dette er i den bedste Overensstemmelse med det, jeg tidligere har tilladt mig at anføre her i Thinget. Den anden Grund, som er anført af mig, indeholdes ogsaa i den samme Skrivelse; den findes i Særdeleshed i den sidste af de to Skrivelser, saa at jeg lettere kan finde den der. Det er i en Svarsskrivelse . . . Jeg vil dog tillade mig at bemærke, at det ogsaa synes at skulle drages i Tvivl, at det var rigtigt, at Indenrigsministeriet havde erklæret det for utvivlsomt, at den vedkommende Embedsmand burde sættes paa Pension efter Pensionslovens § 6; men i Indenrigsministeriets Skrivelse af 29de Juni 1861, som jeg holder i min Haand, hedder det udtrykkelig: „at Ministeriet meget maa beklage ikke at kunne inddømme den af Justitsministeriet fremsatte Henstilling“ — den Vedkommendes Entledigelse med Pension efter Pensionsloven — „men at man efter de af velbemlede Ministerium meddeelte Oplysninger maa ansee det for utvivlsomt, at det af Cancellisecretair Nørregaard udviste Forhold er af den Betslaffenhed, at hans eventuelle Pension i Henhold til Pensionslovens § 6 bør søges fastsat ved Lov“. Dette er understrebet af den daværende Indenrigsminister. Med Hensyn til de to andre Grunde, der ere anførte af mig, har jeg ogsaa min Hjemmel for dem i en Skrivelse fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet af 22de Juli 1861. Der tales først om, at Justitsministeriet ikke kan gaae ind paa den Ansøgning, at Pensionslovens § 6 skulde angaae andet misligt Forhold end det, som udvistes i selve Embedets Førelse, og dernæst følger et Par Linier, som jeg maastee maa tillade mig at oplæse: „Selv om man imidlertid vilde gaae ud fra, at den nævnte § 6 var at forstaae paa en anden Maade, maatte Justitsministeriet dog ansee det for utilraade-